

El Consell Central de la Resistència serà també una victòria catalana

En els moments en què comencem aquest 19 de juliol, diada de la unitat popular victoriosa, volem destacar la importància de l'article que el nostre estimat secretari general, company Joan Comorera, publica en el darrer número de «L'UNITAT».

L'article és una crida vibrant, amada de patriotisme i de combativitat. S'adreça a tots els partits polítics, organitzacions sindicals i populars de Catalunya, a tots els catalans patriotes, a tot el nostre poble.

El company Joan Comorera planteja amb claredat els deures del poble de Catalunya i en primer terme dels seus homes polítics i representants davant de la Crida de l'Agrupació Guerrillera de Lleivànt i Aragó. Perquè la invenció dels heroics guerrillers reclama també una resposta catalana. I Catalunya, la Catalunya republicana i antifeixista, la de les grans tradicions combatives, republicanes i democràtiques ha d'ocupar un lloc d'honor en el combat general dels pobles hispànics.

Catalunya no ha estat mai un espectador passiu de les lluites hispàniques, ans al contrari hi ha participat sempre en un lloc destacat. I avui passa el mateix. Les vagues de la nostra classe obrera, les protestes populars, la resistència unànime del nostre poble al règim franquista en són la prova. Cal, però, elevar més, molt més encara, aquesta lluita. fins a fer que la nostra terra creni sota els seus drets.

La Crida guerrillera, com tan justament fa ressaltar el company Joan Comorera, assenyalava un veritable tombant en la situació. Obre perspectives il·limitades per a l'organització i desenvolupament de la lluita dels pobles hispànics, és una premissa essencial per a la victòria republicana i democràtica enfront del règim de Franco i qualsevol minoria dels que volen escumellar als nostres pobles el dret a determinar, lliurement, l'ordre dels destins.

En la gran lluita nacional contra Franco i per la República, els interès nacionals de Catalunya coincideixen plenament i absoluta amb els de la resta dels pobles hispànics. L'avenc de Catalunya, les seves llibertats nacionals, el seu desenvolupament democràtic i progressiu, el benestar futur dels catalans, estan indissolublement lligats amb els d'Espanya tota. Els objectius són comuns, la lluita ha d'ésser, doncs, comuna.

Així fa que la constitució del Consell Central de la Resistència d'Espanya sigui avui el problema cabdal de tots els catalans. La tasca més nacional i patriòtica per a tots els seus partits i organitzacions democràtiques. I que l'afavor i la col·laboració de tots els patriotes catalans, no pot faltar, no ha de faltar, perquè la formació del Consell Central de la Resistència serà també una victòria nostra, catalana.

S'ha d'anar decididament a la constitució del Consell Nacional de la Resistència de Catalunya, el qual, al costat dels Consells Nacionals de la Resistència d'Andalusia i Galícia i dels Consells de Resistència d'Espanya tota, ha de formar part del Consell Central de la Resistència, organisme superior de direcció i coordinació de la lluita dels pobles hispànics.

Els canvis profunds ocorreguts a Catalunya, el creixent esperit anti-franquista, unitari i combatiu, el desig cada dia més sentit per les àmplies masses del nostre poble d'acabar amb l'actual situació de terror, misèria i esclavatge, són condicions altament favorables per a posar a una etapa superior de lluites i de victòries. Aquesta realitat augmenta la responsabilitat de tots, en primer lloc dels dirigents i organitzacions democràtiques de Catalunya. Si hi ha les condicions per a impulsar la lluita i vèncer, no aprofitar-hi seria un crim contra Catalunya, contra tot el nostre poble que sofreix.

De punta a punta de Catalunya s'ha de crear un poderós corrent nacional d'adhesió al Consell Central de Resistència que és materialitzat en la constitució del Consell de Resistència a les fàbriques, al camp, a les casernes, a les barrades, a les organitzacions culturals i esportives, a tota la vida dels catalans i han d'ésser la força viva del Consell Nacional de la Resistència de Catalunya, el nostre propi òrgan de direcció de la lluita a Catalunya.

«Aquesta tasca—ha dit el company Comorera—no és exclusiva del nostre Partit, encara que sigui el que el planteja amb la màxima força. És la tasca d'honor de tots els patriotes, de tots els partits, organitzacions i forces populars catalanes.»

La invitació que fa el secretari

general del P.S.U. de Catalunya adreçant-se a tots els partits i organitzacions sindicals i democràtiques de la nostra terra, a tots els patriotes catalans, és indefugible.

Davant de cada organització, davant d'Espanya Republicana, Acció Catalana, Estat Català, Unió Democràtica, Partit Republicà Federal, Conjunt Republicana Resistència, U.G.T., C.N.T., Unió de Rabassaires i Federació de Treballadors de la Terra, J.S.U., Unió de Dones, Unió d'Intel·lectuals i altres forces populars, davant de llurs direccions, dirigents i afiliats està plantejat el dilema: es vol o no es vol marcar pel camí de la lluita contra el franquisme i per la República democràtica, es vol o no es vol unir-se per a salvar Catalunya i restablir la República?

El nostre Partit ha respost amb entusiasme a la Crida dels guerrillers de Lleivànt i Aragó. El nostre secretari general l'ha, en conseqüència, tots els partits i organitzacions a definir llur actitud davant d'aquest fet de tanta transcendència històrica per a l'esdevenidor del nostre poble.

La Crida de l'Agrupació Guerrillera de Lleivànt i Aragó fa apel·lació a tots aquells que, honradament, vulguin lluitar contra el franquisme i perquè els pobles hispànics puguin, lliurement, democràticament, després d'enderrocar el franquisme, elegir llur règim de govern.

Els guerrillers «no propugnen per un programa determinat, car entenen que aquest sorgirà de la lluita discussa i sobre la base de les propostions de tots aquells que acceptin la reunió—ha dit clarament el nostre secretari general recollint les propostions de l'Agrupació guerrillera. No es tracta, doncs, per a ningú, de renunciar d'antavi al seu punt de vista particular. Es tracta sí, de dir si s'està amb els que lluiten o contra ells, per la democràcia o amb la reacció. L'Agrupació Guerrillera de Lleivànt ha obert una discussió que ja té lloc a l'interior d'Espanya, malgrat la salvatge repressió franquista.

Quan la pàtria està en perill, quan amb profunda tristesa, escuma l'avenc de Catalunya està en joc, no és possible restar impassibles. Esperem la resposta dels partits, organitzacions democràtiques i homes representatius de la nostra terra.

El P.S.U. de C. ja l'ha donada.

Dolores IBARRURI

«L'experiència d'aquests nou anys de combat demostra que el proletari i el poble català poden tenir confiança en la Direcció del P.S.U. de Catalunya, en el profund esperit combatiu disciplinat dels seus afiliats i, sobretot, en el sentit polític, realista, profundament impregnat d'amor a Catalunya i a la seva classe treballadora del seu secretari general, l'estimat amic i company Joan Comorera.

(«El Partit Socialista Unificat de Catalunya, organització revolucionària del desenvolupament democràtic català», 19 de juliol del 1947.)

«Durant la guerra i, més tard, a l'emigració, igual que en la lluita clandestina a Espanya, s'ha anat establint una profunda penetració entre el P.S.U. de C. i el P.C. d'Espanya, basada en els mateixos principis, la mateixa línia general política i els mateixos mètodes d'organització. Així ha permès al P.S.U. de consolidar-se com el Partit marxista de la classe obrera de Catalunya...»

(«Per una Espanya republicana, democràtica i independent», març del 1947.)

Unitat

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI-Num 162-Preu 10 fr.-21 de juliol del 1948-Oficina d'Administració: 33, r. de la Grange-aux-Belles, París (X^e)

EN EL DOTZE ANIVERSARI del Partit Socialista Unificat de Catalunya

per Rafael VIDIELLA

Celebrem aquest dotze aniversari de la creació del nostre Partit Socialista Unificat de Catalunya sota el signe d'un gran pas endavant en diversos països cap a la unitat orgànica de socialistes i comunistes en un sol Partit marxista-leninista. Després d'Algeria, el Partit Socialista Unificat de Catalunya ha realitzat aquesta unitat orgànica amb socialistes i comunistes de diversos països de democràcia popular i altres estats en vies de realitzar-la.

Els socialistes i comunistes catalans van tenir l'honor d'ésser els que iniciaren aquest gran moviment d'unitat orgànica marxista-leninista que avança arreu del món i que acabarà per imposar-se. Foren els primers a portar a la pràctica la línia acordada pel VII Congrés de la Internacional Comunista que, davant de l'amenaça creixent de la reacció i del feixisme internacional, aconsellava la unitat de socialistes i socialistes en un sol Partit de la classe obrera; capaç d'organitzar i dirigir eficaçment la resistència i la lluita de les masses populars.

La creació del P. S. U. de C. fou, doncs, un acte nascut de la necessitat de la lluita general contra la reacció i el feixisme i de les condicions particulars de Catalunya. La classe obrera catalana, de tanta tradició combatent i revolucionària, no havia pogut mai donar tot el que d'ella s'esperava en la lluita comuna dels pobles hispànics, per desgracia, per a ningú, de renunciar a la seva pròpia experiència per a arribar al partit obrer i la dominància feixista i reaccionària en els rangs del proletariat.

Una llarga experiència de lluites asprament, sense direcció, en les quals es troba una estranya barreja d'heroïsmes i provocacions, demostren amb urgència als milers militants obrers de Catalunya la necessitat del veritable partit proletari. L'experiència definitiva per a crear-lo fou la gesta revolucionària d'octubre del 1934. En el moment que els anarquistes, després d'haver-se passat més de dos anys mobilitant els treballadors contra els primers governs democràtics de la República, van aconseguir la calma i van tenir la lluita revolucionària d'Atatürk i de la Generalitat de Catalunya, quan el Govern neo-feixista de Lerroux-Ribot volgué anular la democràcia a Espanya.

Aquesta experiència definitiva va donar naixença al Comitè d'Enllaç que els quatre partits obrers catalans: anarquistes a Catalunya van formar per tal de crear el Partit Únic de la classe obrera. Fou després el VII Congrés de la Internacional Comunista, l'any 1935, qui el va impulsar, i abans de la sublevació militar-feixista la Unió Socialista de Catalunya i el Partit Comunista de Catalunya havien celebrat ja llurs Congrésos en els quals s'havia creat el d'un sol Partit.

Obrer. La Federació Catalana del P.S.O.E. havia de celebrar-ho amb igual finalitat i el mateix dia 19 de juliol. No es pogué celebrar degut a la sublevació. Els delegats, però, havien arribat tots a Barcelona el dia abans i portaven sublimen el mandat de llurs accions d'acabar la formació del Partit Únic.

Era una posició lògica degut a la radicalització de les masses després d'una perllargada lluita revolucionària contra el Govern Lerroux-Ribot i de les eleccions victoroses del 16 de febrer. La creació del P. S. U. de C. i del Partit Únic de la classe obrera catalana, va prendre de fet nom i estructura orgànica el 23 de juliol del 1936, sota els principis del marxisme-leninisme, perquè en ells, en l'exemple victorós de la Unió Soviètica, en els acords d'unitat del VII Congrés de la I. C. i en la consegüent conducta combatent i unitària dels Partits Comunistes arreu del món, els seus fundadors varen veure els millors exemples i el millor guiatge per al nou Partit.

Ambedu antecedents i amb aquesta principi ideològic varen bastir el nostre P. S. U. de C. principi que ens hem esforçat per assimilar i desenvolupar cada vegada més entre tots els militants. Avui, als dotze anys d'existència del nostre Partit podem assegurar que ho hem assolit. Som un Partit marxista-leninista i, per tant, comunista. A la nostra pròpia experiència per a arribar-hi s'afegeix, sobretot, l'experiència de treure a la lluita de classes cada vegada més agudada en el pla nacional i internacional i les dues guerres mundials, que ha demostrat la superioritat del règim socialista sobre el capitalista, la superior abnegació i combativitat dels Partits Comunistes en la defensa dels interessos dels treballadors i de la llibertat i independència dels països.

En clar que no hem arribat a complir aquest procés sense lluita. Lluita contra els enemics de fora—als que sistemàticament van contra la unitat—i contra els enemics infiltrats en el Partit—els més perillosos—elements trotsquistes, zionistes, anarquistes i social-reformistes, als quals intentaven condicionar el Partit i viatjar a l'interior de la classe obrera, daviar al P. S. U. de

C. de la seva marca ascendint cap al marxisme-leninisme-stalinisme. La salvadora separació feta en els rangs del Partit, adreçada contra membres de direcció coneguts, és una bona prova de la lluita que hem conegut per salvar-nos del P. S. U. de C. i els seus principis.

Hem de reconèixer que en aquest difícil camí de la formació del nostre Partit ens ha servit enormement l'aportació i l'ajut moral i polític que ja des de molt abans de la unificació ens va donar el Partit Comunista d'Espanya, dirigint-nos José Díaz i Dolores Ibaruri.

Des del primer moment hem treballat lligats amb ells, en all hem vist el millor camp dels interessos de la classe obrera, el més conseqüent defensor de la unitat política de socialistes i comunistes, el més desinteressat palad del dret dels pobles hispànics a lliure autodeterminació, inclos el de separació.

Units amb el P. C. d'Espanya venim, doncs, treballant des del primer dia, car els interessos que ell defensa són comuns als que nosaltres defendem. Més que Partit germà, ell és el nostre natural partit, car, com diu Joan Comorera si

«amb la Internacional, els dos Partits Comunistes de l'Estat espanyol estaven units fraternalment, lluitaven colze a colze contra Franco, la Falange i Hitler, sense la Internacional la nostra unitat fraternal esdevé més ferma, més sòlida, més calgués.»

(Passa a la pàg. 2)

El missatge de STALIN al C. C. del P. C. Italià

La Radio de Moscou ha donat a conèixer el telegrama que el company Stalin, en nom del Comitè Central del Partit Comunista (bolxevic) de la U. R. S. S., ha adreçat al Partit Comunista Italià. Dia així:

«El Comitè Central del Partit Comunista (bolxevic) de la U. R. S. S. està indignat per l'odiós atemptat comès pels monstres del gènere humà contra la vida del líder de la classe obrera i de tots els treballadors d'Itàlia, el nostre estimat company Togliatti. El Comitè Central del Partit Comunista (bolxevic) de la U. R. S. S. se sent contristat pel fet que els amics de Togliatti no hagin pogut salvaguardar-lo d'aquest vil i covard atemptat.

«En nom del Comitè Central del Partit Comunista (bolxevic) de la U. R. S. S. Joseph STALIN.»

José DIAZ

Joan COMORERA

«Amb la Internacional, els dos Partits Comunistes de l'Estat espanyol estaven units fraternalment, lluitaven colze a colze contra Franco, la Falange i Hitler. Sense la Internacional, la nostra unitat fraternal esdevé més ferma, més sòlida, més calgués. Amb la Internacional, la pedra de toc de la bolxevització en els rangs del P.S.U. de C. era la comprensió exacta que el nostre aliat fonamental i permanent és, no el partit francès o l'anglès, o el xinès, sinó el Partit Comunista d'Espanya. Sense la Internacional, aquesta prova per a mesurar el nostre grau de bolxevització esdevé més preciosa, més sensible...»

(«Una Nova Espanya Històrica», Mèxic, 12 de juny del 1943.)

«I hem de comprendre que el dia en el qual, d'acord amb les exigències de la lluita, el Congrés del nostre Partit acordi la fusió orgànica, la formació del Partit únic marxista-leninista de tot Espanya, serà el dia més gloriós de la nostra vida i de la nostra història: haurà creat les condicions que ens permetran de marxar cap a la solució dels nostres problemes bàsics de classe i nacionals.»

(«El Camí de la Llibertat», 27 de juliol del 1947.)

Els Comitès Centrals del P.C. d'E. i del P.S.U. de C. al Comitè Central del Partit Comunista Italià

El Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya condemna amb profunda indignació el traïdor i criminal atemptat que la reacció imperialista internacional ha preparat i executat contra el nostre estimat company Palmiro Togliatti.

Els comunistes i democràtics sincers d'Espanya comparteixen plenament el vostre dolor, el de tots els comunistes i homes i dones progressius d'Itàlia i del món sencer i desitgen de tot cor un ràpid i complet restabliment del company Palmiro Togliatti perquè existim en ell, no solament el cap dels comunistes i de tots els treballadors d'Itàlia, com un dels més destacats dirigents del combat per la pau, la llibertat i la felicitat dels pobles, sinó també perquè ha estat i és l'amic i el provat del poble espanyol al sost del qual va combatre durant la guerra alliberadora del 1936-1939.

El Partit Comunista d'Espanya està internacionalment al vostre costat i en aquest difícil moment i expressar-vos la seva més completa solidaritat en la vostra lluita, assegura que subirà totes les forces per a continuar el combat comitè contra els criminals imperialistes preparadors de crims odiosos i de noves guerres i per la victòria definitiva de les forces de la pau, del progrés i de la llibertat.

El Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya.

En nom del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya, expresso la més enèrgica protesta pel vil atemptat comès per la reacció imperialista contra el volgut company Palmiro Togliatti, gran amic de la causa republicana i democràtica dels pobles hispànics, al costat dels quals va lluitar durant la nostra guerra, al qual desitgem un ràpid i total restabliment.

Expresso també la nostra fraternal salutació al Partit Comunista Italià, avantguarda dirigent de la classe obrera i de les masses progressives d'Itàlia en lluita per la independència i sobirania nacional, per una República veritablement democràtica i per la pau.

I asseguruem que malgrat les monstruoses maniobres i crims de l'imperialisme, tots els democràtics catalans, fraternalment units, menarem amb energia creixent la lluita fins a l'assoliment total del francobolxisme, pel restabliment de la República espanyola i de les nostres llibertats nacionals.

Pel Comitè Central del P.S.U. de Catalunya, Joan COMORERA Secretari general.

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General CEDOC

